YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
15 päivänä tammikuuta 1998 *

Asiassa C-403/95 P,

Dieter Obst, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Everberg (Belgia), edustajanaan asianajaja Lothar Mahlberg, Bonn, prosessiosoite Bridelissä (Luxemburg) asianajotoimisto Marianne Moritz, 25 A rue de Schönfels,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-562/93, Obst vastaan komissio, 19.10.1995 antaman tuomion (Kok. H. 1995, s. II-737) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Julian Currall, avustajanaan asianajaja Bertrand Wägenbaur, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Ragnemalm sekä tuomarit J. L. Murray ja K. M. Ioannou (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

julkisasiamies: M. B. Elmer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Dieter Obst on yhteisöjen tuomioistuimeen 27.12.1995 jättämällään valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ja EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-562/93, Obst vastaan komissio, 19.10.1995 antamaan tuomioon (Kok. H. 1995, s. II-737, jäljempänä valituksen kohteena oleva tuomio), jossa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoitti ensin komission korvaamaan kantajalle aiheutuneen aineettoman vahingon ja hylkäsi siten kantajan kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan 18.2.1993 päivätty neuvoa-antavan nimityskomitean lausunto nro 45/93, jossa todettiin, että kantajan hakemusta ei ollut otettava huomioon, sekä kumoamaan 22.3.1993 tehty komission päätös, jolla hylättiin kantajan hakemus, sekä toisaalta vaadittiin korvaamaan kantajan kärsimä aineellinen vahinko.

2 Valituksen kohteena olevan tuomion 1—11 kohdassa todetaan seuraavaa:

"1. Kantaja kuuluu palkkaluokkaan A 4, ja hän on maatalouspääosaston (PO VI) yksikön 'eläinlääkintää ja kotieläinjalostusta koskeva lainsäädäntö' apulaispäällikkö.

2. Komissio päätti 18.12.1991 perustaa pääosastoon VI uuden yksikön, jonka tehtävänä oli varmistaa yhteisön lainsäädännössä säädetyt, eläinten ja kasvien terveyttä

koskevat tarkastukset ja valvonta. Komissio julkaisi 30.6.1992 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti avointa virkaa koskevan ilmoituksen KOM/056/92, joka koski yksikön 'kasvinsuojelua koskevat tarkastukset ja valvonta' päällikön virkaa, joka kuuluisi palkkatasoon A 3, A 4 tai A 5. Kantaja jätti hakemuksensa 14.7.1992.

3. Avointa virkaa koskeva ilmoitus kuului seuraavasti:

'Yksikön päällikkö, jonka tehtävänä on johtaa ja koordinoida Euroopan yhteisön eläinlääkinnän ja kasvinsuojelun tarkastus- ja valvontatoimiston yksikön 'kasvinsuojelua koskevat tarkastukset ja valvonta' toimintaa'.

4. Kantajan lisäksi tätä virkaa haki viisi muuta hakijaa, muun muassa G, joka on palkkaluokkaan A 5 kuuluva virkamies, joka tuli komission palvelukseen kesäkuussa 1990 samaan yksikköön, jossa kantaja toimi, ja joka nimitettiin myöhemmin riidanalaiseen virkaan.

5. Tutkittuaan hakemukset nimittävä viranomainen päätti aluksi olla täyttämättä kyseistä virkaa. Se julkaisi 7.1.1993 uuden avointa virkaa koskevan ilmoituksen ja lisäsi siihen otsikon 'uusi ilmoitus'; uusi ilmoitus oli täysin sama kuin 30.6.1992 julkaistu ilmoitus.

6. Uuden ilmoituksen julkaisemisen jälkeen kantaja jätti 20.1.1993 uuden hakemuksen. Eräs uusi hakija, joka ei ollut aikaisemmin hakenut virkaa, jätti hakemuksensa uuden ilmoituksen johdosta.

7. Kantaja teki 12.2.1993 henkilöstösääntöjen 90 artiklan nojalla valituksen 14.7.1992 jättämänsä hakemuksen 'implisiittisestä hylkäämisestä' siksi, ettei hän

ollut missään vaiheessa saanut komissiolta päätöstä ennen kuin virasta julkaistiin uusi ilmoitus.

8. Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 14.9.1993 kanteen, jossa hän vaati 14.7.1992 jättämänsä hakemuksen 'implisiittisen hylkäävän päätöksen' kumoamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta 20.5.1994 antamallaan määräyksellä sillä perusteella, ettei uutta ilmoitusta voida pitää kantajan hakemuksen implisiittisenä hylkäävänä päätöksenä, eikä se ole sen vuoksi henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kantajalle vastainen päätös (asia T-510/93, Obst v. komissio, Kok. H. 1994, s. II-461).

9. Tällä välin neuvoa-antavan nimityskomitean sihteeri ilmoitti 26.2.1993 päiväämällään kirjeellä kantajalle 18.2.1993 päivättyyn lausuntoon nro 45/93 sisältyvästä päätöksestä, jossa todettiin, että kantajan hakemusta ei ollut otettava huomioon riidanalaisen viran osalta. Tutkittuaan seitsemän muun hakijan hakemukset, jotka oli kirjattu vastaanotetuiksi uuden ilmoituksen julkaisemisen jälkeen, ja saatuaan neuvoa-antavan nimityskomitean lausunnon, jossa puollettiin G:n hakemusta, nimittävä viranomainen nimitti riidanalaiseen virkaan G:n, joka oli hakenut virkaa jo ensimmäisen ilmoituksen jälkeen. Neuvoa-antava nimityskomitea ilmoitti kantajalle 22.3.1993 päivätyllä kirjeellä päätöksestään olla hyväksymättä kantajan hakemusta.

10. Kantaja teki 6.4.1993 henkilöstösääntöjen 90 artiklan nojalla valituksen muun muassa neuvoa-antavan nimityskomitean 26.2.1993 päivätystä kirjeestä ja nimittävän viranomaisen 22.3.1993 päivättyyn kirjeeseen sisältyvästä päätöksestä.

11. Kantajan valitus tuli 6.8.1993 hiljaisesti hylätyksi."

3 Valittaja nosti näissä olosuhteissa komissiota vastaan kanteen, jossa hän vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta peruuttamaan komission tietyt alkuperäiset toteamukset sekä kumoamaan neuvoa-antavan nimityskomitean lausunnon

ja 22.3.1993 päivätyllä kirjeellä tiedoksi annetun komission päätöksen. Valittaja vaati myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa komission korvaamaan hänelle aiheutuneen aineellisen ja aineettoman vahingon.

Valituksen kohteena oleva tuomio

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta tuomion 24 kohdassa valittajan vaatimukset, jotka koskivat neuvoa-antavan nimityskomitean lausunnon kumoamista, sillä perusteella, että neuvoa-antavan nimityskomitean päätös on valmisteleva toimi, joka ei sellaisenaan vaikuta kantajan henkilöstösääntöihin perustuvaan asemaan, eikä päätöksellä tämän vuoksi myöskään voida loukata kantajan oikeuksia.

5 Valittajan vaatimukset, jotka koskevat sen 22.3.1993 tehdyn komission päätöksen kumoamista, jolla hylättiin kantajan hakemus, perustuivat kuuteen kanneperusteeseen, jotka koskivat menettelyvirheitä, henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista, harkintavallan tai menettelyn väärinkäyttöä, huolenpitovelvoitteen rikkomista kantajan suhteen, yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista ja lopuksi perusteluvelvollisuuden rikkomista 22.3.1993 tehdyn päätöksen osalta.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi nämä kumoamista koskevat kanneperusteet. Se totesi kuitenkin perustelujen puuttumista koskevasta kanneperusteesta ensin tuomion 78 kohdassa, ettei 22.3.1993 päivätyssä komission kirjeessä, jolla ilmoitettiin kantajalle hänen hakemuksensa hylkäämisestä, ilmoitettu mitään perusteluja hylkäämiselle ja ettei kantaja ollut saanut perusteltua päätöstä hakemuksensa hylkäämisestä ennen kuin hän nosti kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja se totesi tämän jälkeen tuomion 79 kohdassa, ettei hakemuksen hylkääminen ollut tapahtunut kantajan tuntemassa yhteydessä ja ettei tieto uuden yksikön perustamista koskevista valmisteluasiakirjoista sellaisenaan riitä antamaan kantajalle riittävän täsmällistä tietoa niistä perusteista, joiden vuoksi nimittävä viranomainen on hylännyt hakemuksen.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jatkoi kuitenkin tutkimista ja totesi valituksen kohteena olevan tuomion 81 kohdassa, että kantaja vaati kanteessaan korvausta hänelle hänen hakemuksensa hylkäämisestä aiheutuneesta vahingosta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että hakemuksen hylkäämistä koskevan päätöksen kumoaminen perustelujen puuttumisen vuoksi olisi suhteeton seuraus ja että korvauksen myöntäminen vastaa parhaiten sekä kantajan etua että yksikön tarpeita.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi samoin tuomion 84 kohdassa kantajan vaatimuksen sen toteamiseksi, että hänen hakemuksensa oli hylätty lainvastaisesti, ja tuomion 87 kohdassa kantajan vaatimuksen hänelle aiheutuneen aineellisen vahingon korvaamisesta.

9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti tuomion 79 kohdassa todenneensa, ettei nimittävä viranomainen ollut perustellut päätöstään, ja se totesi tämän jälkeen aineettomasta vahingosta tuomion 90 kohdassa, että päätöksen perustelujen täydellinen puuttuminen oli virkavirhe, mikä tarkoitti, että kantajalle syntyi oikeus saada vahingonkorvausta aineettomasta vahingosta.

10 Arvioidessaan aiheutuneen vahingon suuruutta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 91 kohdassa, että kantajan oli täytynyt nostaa kanne saadakseen tietoonsa hänen hakemuksensa hylkäämistä koskevan päätöksen perustelut. Tämän vuoksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi kärsittyä vahinkoa ex aequo et bono ja katsoi, että 2 000 ecun suuruinen summa oli riittävä korvaus.

Asianosaisten vaatimukset ja niiden perustelut

11 Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

"— kumoaa valituksen kohteena olevan tuomion siltä osin kuin siinä hylätään kanne ja velvoitetaan valittaja vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan;

— kumoaa vastapuolen tekemän, valittajalle 22.3.1993 tiedoksiannetun päätöksen, jolla hylättiin valittajan hakemus kyseiseen virkaan;

— toteaa, että valittajan hakemus edellä mainittuun virkaan on hylätty lainvastaisesti;

— toteaa, että vastapuolen on korvattava valittajalle kaikki tästä päätöksestä tulevaisuudessa mahdollisesti aiheutuva aineellinen vahinko;

— myöntää valittajalle tämän kärsimästä aineettomasta vahingosta kohtuullisen korvauksen, jonka suuruus on yli 2 000 ecua;

— toissijaisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen asian uudelleen käsittelemistä, selvittämistä ja ratkaisemista varten;

— velvoittaa vastapuolen korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan luettuina edeltävästä oikeudenkäynnistä ja muutoksenhakua koskevasta oikeudenkäynnistä aiheutuneet kulut;

— tarvittaessa päättää toissijaisesti, että oikeudenkäyntikuluista lausutaan myöhemmin."

12 Valittaja täsmentää valituksessaan toisaalta, ettei hän riitauta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiota siltä osin kuin siinä hylätään neuvoa-antavan nimityskomitean lausunnon hylkäämistä koskeva vaatimus, ja toisaalta, että valitus koskee ainoastaan valittajan 20.1.1993 jättämän toisen hakemuksen hylkäämistä.

13 Lisäksi valittaja täsmentää valitusperusteiden osalta, että hän pysyttää kaikki ne vaatimuksensa ja kanneperusteensa, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut, ja vetoaa niihin valituksensa tueksi. Valitusperusteet koskevat seuraavia neljää seikkaa:

a) 22.3.1993 tehdyn komission päätöksen, jolla hylättiin valittajan jättämä hakemus, kumoamista koskevan vaatimuksen hylkääminen;

b) valittajan riidanalaista virkaa koskevan hakemuksen lainvastainen hylkääminen;

c) aineellisen ja aineettoman vahingon korvaaminen;

d) oikeudenkäyntikulut.

14 Komissio vaatii, että valitus hylätään, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai koska se on ilmeisen perusteeton.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

15 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä aloittamatta suullista käsittelyä.

16 Lisäksi EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti muutosta yhteisöjen tuomioistuimelta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja muutoksenhaun perustana voivat olla vain yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puuttuvaa toimivaltaa, asian käsittelyssä tapahtunutta oikeudenkäyntivirhettä, joka on hakijan etujen vastainen, tai yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunutta yhteisön oikeuden rikkomista koskevat valitusperusteet. Työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa täsmennetään, että valituksessa on mainittava ne oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

17 Näistä kahdesta viimeksi mainitusta säännöksestä seuraa, että muutoksenhaussa on ilmoitettava täsmällisesti ne seikat, jotka tuomiosta riitautetaan, sekä tuomion kumoamista koskevan vaatimuksen tueksi esitetyt oikeudelliset perustelut.

18 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tätä edellytystä ei täytä sellainen valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, mukaan lukien sellaiset perusteet ja väitteet, jotka perustuvat mainitun tuomioistuimen nimenomaisesti hylkäämiin seikkoihin; tällainen valitus merkitsee todellisuudessa sitä, että vaaditaan yksinkertaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen käsittelyä uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu viimeksi mainitun toimivaltaan (ks. asia C-244/92 P, Kupka-Floridi v. talous- ja sosiaalikomitea, määräys 26.4.1993, Kok. 1993, s. I-2041, 10 kohta; asia C-338/93 P, De Hoe v. komissio, määräys 7.3.1994, Kok. 1994, s. I-819, 19 kohta; asia C-26/94 P, X v. komissio, määräys 26.9.1994, Kok. 1994, s. I-4379, 13 kohta ja asia C-62/94 P, Turner v. komissio, määräys 17.10.1995, Kok. 1995, s. I-3177, 17 kohta).

19 Esillä olevassa asiassa valittajan esittämät valitusperusteet eivät täytä näitä edellytyksiä.

22.3.1993 tehdyn komission päätöksen, jolla hylättiin valittajan hakemus, kumoamista koskevan vaatimuksen hylkääminen

20 Valittaja on esittänyt 22.3.1993 tehdyn komission päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksen osalta neljä valitusperustetta, jotka koskevat menettelyvirheitä, henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista, huolenpitovelvoitteen ja lojaliteettivelvoitteen rikkomista sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee menettelyvirheitä

21 Tämä valitusperuste voidaan jakaa kahteen osaan.

22 Valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja toteaa, että nimittävä viranomainen on ilmoittanut 22.3.1993 päivätyssä kirjeessä käyttämässään sanamuodossa ("nimittävä viranomainen ei ole voinut hyväksyä hakemustanne täytettävään virkaan"), ettei se ole voinut oikeudellisten tai muiden syiden vuoksi nimittää valittajaa riidanalaiseen virkaan. Hän väittää näin ollen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tutkinut riittävästi riidan taustalla olevia tosiseikkoja, vaikka valittaja oli nimenomaisesti ilmoittanut voivansa näyttää väitteensä toteen. Hän toteaa lisäksi, ettei mitään esteitä tosiasiassa ollut olemassa, minkä vuoksi 22.3.1993 tehty päätös on virheellinen ja virheellisesti perusteltu.

23 Tämän osalta on todettava, että valittaja on, ilmoittamatta valituksenalaisen tuomion kohtia, riitauttanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevan arvioinnin, joten tämän valitusperusteen ensimmäisen osan tavoitteena on ainoastaan kanteen tutkiminen uudelleen. Sitä ei siis voida hyväksyä.

24 Saman valitusperusteen toisessa osassa valittaja riitauttaa valituksen kohteena olevan tuomion 36 kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohdan nojalla tutkimatta väitteen, jonka mukaan neuvoa-antavan nimityskomitean menettely oli ollut virheellistä, koska väite oli esitetty vasta suullisessa käsittelyssä.

25 Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti todennut, että tämä väite oli jätettävä tutkimatta, koska toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli todennut, väitettä ei ollut esitetty suullisessa käsittelyssä, vaan jo vastauskirjelmässä. Valittaja toteaa lisäksi, että tämä vaatimus oli perusteltu, koska nimittävä viranomainen oli toiminut lainvastaisesti, kun se ei ollut maininnut avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa vaatimusta "erityiskoulutuksesta". Lopuksi valittaja väittää, että neuvoa-antava nimityskomitea on päättänyt riidanalaisen viran tasosta vasta hakemukset tutkittuaan.

26 Siltä osin kuin tämän valitusperusteen toisessa osassa riitautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan valittaja oli esittänyt tämän osan ensimmäistä kertaa vasta suullisessa käsittelyssä, on todettava, että ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on toimivalta päättää, missä oikeudenkäynnin vaiheessa sille on esitetty jokin kanneperuste. Tästä seuraa, ettei valitusperusteen tätä osaa voida hyväksyä, ilman että on tarpeen tutkia siihen liittyviä muita perusteluja.

27 Edellä esitetystä seuraa, että valituksen ensimmäisen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Toinen valitusperuste, joka koskee henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista

28 Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut henkilöstösääntöjen 45 artiklaa, jossa säädetään ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailusta sekä heistä laadituista arvioinneista.

29 Tämän valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut virheellisesti, että komissio oli käyttänyt asianmukaisesti harkintavaltaansa, koska nimittävä viranomainen oli ottanut huomioon seikkoja, joita ei ollut mainittu avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa. Valittaja tuo esille, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut, että "erityiskoulutus" oli välttämätöntä täytettävässä virassa, vaikka tätä vaatimusta, jota ei ollut mainittu avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa, edellytettiin vasta myöhemmin. Valittaja toteaa vielä, että koska nimittävän viranomaisen päätös hylätä hänen hakemuksensa perustui ilmeiseen arviointivirheeseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt joko tutkia asiakirja-aineistoa enemmän tai hylätä komission väitteet.

30 Tämän osalta valituksen kohteena olevasta tuomiosta ja erityisesti sen 44—55 kohdasta käy ilmi, että tutkittuaan muun muassa avointa virkaa koskevan ilmoituksen, 18.12.1991 tehdyn komission päätöksen uuden yksikön perustamisesta sekä 5.6.1991 päivätyn komission tiedonannon, jonka otsikkona oli "kiireellisesti toteutettavat keinot yhtenäismarkkinoiden todellisen perustan takaamiseksi eläinlääkinnän ja kasvinsuojelun alalla", ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 50 kohdassa, että komissio oli pysynyt harkintavaltansa kiistattomissa rajoissa.

31 Tutkittuaan tuomion 51—54 kohdassa valittajan ja G:n pätevyyttä, neuvoa-antavan nimityskomitean 18.2.1993 päivätyn pöytäkirjan, saman viranomaisen lausunnon sekä valittajan väitteen, jonka mukaan komissio oli ottanut hyvin vähäisessä määrin huomioon häntä koskevan arviointikertomuksen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomion 55 kohdassa, ettei asiakirja-aineistosta ollut käynyt ilmi mitään sellaisia seikkoja, joiden perusteella olisi voitu todeta, että hakijoiden ansioiden arviointiin olisi liittynyt tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskeva virhe.

32 Lisäksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut samassa kohdassa, katsottuaan, että sillä oli asiakirja-aineiston perusteella hallussaan riittävästi tietoja, ettei ollut tarpeen pyytää komissiota ilmoittamaan tarkemmin, mitä ilmoituksessa edellytettyjä vaatimuksia ja pätevyyttä valittaja ei täyttänyt, eikä kuulla todistajia valittajan pätevyydestä, niin kuin tämä oli pyytänyt.

33 Edellä esitetyn perusteella toinen valitusperuste on hylättävä, koska se on selvästi perusteeton.

Kolmas valitusperuste, joka koskee huolenpitovelvoitteen ja lojaliteettivelvoitteen rikkomista

34 Valittaja väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että kun otetaan huomioon kaksi edellä esitettyä valitusperustetta, nimittävä viranomainen on tehnyt arviointivirheen, joten G:n nimittäminen ei ollut perusteltua yksikön edun huomioon ottaen. Päin vastoin nimittävän viranomaisen olisi pitänyt huolenpitovelvoitteen nojalla nimittää virkaan valittaja.

35 Tämän osalta on todettava, että valittaja ei ole ilmoittanut selvästi niitä valituksen kohteena olevan tuomion kohtia, jotka se riitauttaa, eikä tätä valitusperustetta tukevia oikeudellisia seikkoja. Tästä seuraa, että tämän valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Neljäs valitusperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

36 Valittaja väittää neljännessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole perustellut valituksen kohteena olevan tuomion 74 kohtaa.

37 Tämän osalta on muistutettava, että valittaja oli todennut kanteessaan, että päätös G:n nimittämisestä oli tehty yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti, koska komissio ei ollut edellyttänyt erityiskoulutusta tietyiltä, vastaavanlaisissa tehtävissä toimineilta virkamiehiltä.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vastannut tähän perusteeseen valituksen kohteena olevan tuomion 74 kohdassa seuraavasti:

"Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että se on jo todennut edellä 50 kohdassa, että komissio on pysynyt harkintavaltansa kiistattomissa rajoissa katsoessaan, että yksikön päällikön virkaan oli nimitettävä virkamies, jolla oli erityiskoulutusta samoin kuin kokemusta paikan päällä suoritettavasta valvonnasta kyseisillä aloilla. Näissä olosuhteissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että vaikka katsottaisiin, että komission olisi pitänyt edellyttää tällaisia vaatimuksia tietyiltä vastaavissa tehtävissä toimineilta muilta virkamiehiltä, kantaja ei voi vedota yhdenvertaisen kohtelun periaatteeseen väittämällä, että oikeudenvastaisuus on koitunut muiden hyväksi (ks. mm. asia T-30/90, Zoder v. parlamentti, tuomio 14.5.1991, Kok. 1991, s. II-207, 26 kohta). Lisäksi on korostettava, ettei kanneperustetta ole tuettu muilla itsenäisillä väitteillä ja että se perustuu väitteisiin, jotka on esitetty edeltävien kanneperusteiden yhteydessä, joita ei ole hyväksytty."

39 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi täytynyt pikemminkin selvittää ne syyt, joiden vuoksi komissio ei ollut katsonut tarpeelliseksi nimittää eläinlääkinnän alalla vastaavaan virkaan sellaista yksikön päällikköä, jolla on erityiskoulutusta. Hänen mukaansa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt päätellä tästä, että nimittäminen vastaavaan virkaan oli perusteltua asiaan liittyvien seikkojen vuoksi; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi tämän jälkeen pitänyt todeta, että valittajaan myöhemmin sovellettu erityiskoulutusta koskeva rajoitus loukkasi yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja oli tästä syystä lainvastainen.

40 Tämän osalta on todettava, että tämän valitusperusteen, jossa toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetty ja riitautetaan sen tekemät tosiseikkoja koskevat arvioinnit, tarkoituksena on tosiasiassa kanteen tutkiminen uudelleen, joten sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Sen päätöksen lainvastaisuus, jolla hylättiin valittajan tekemä, riidanalaista virkaa koskeva hakemus

41 Valittaja toteaa sen päätöksen lainvastaisuudesta, jolla hylättiin hänen tekemänsä, riidanalaista virkaa koskeva hakemus, että tämä vaatimus koskee ainoastaan hänen toista hakemustaan. Hän katsoo, että hänellä on intressi tähän toteamukseen sillä perusteella, että hän voisi sen avulla saada myöhemmin vahingonkorvausta. Tämän vaatimuksen pysyttämisen perusteltavuuden osalta valittaja viittaa ensimmäisen vaatimuksensa yhteydessä mainittuihin valitusperusteisiin.

42 Tämän osalta riittää kun todetaan, että valituksessa ei ole mainittu niitä oikeudellisia perusteita ja väitteitä, joihin valituksen tueksi vedotaan, eikä pelkkä viittaaminen aiemmin tutkittuihin kanneperusteisiin, jotka koskevat 22.3.1993 tehdyn komission päätöksen kumoamista, riitä täsmentämään niitä kumottavaksi vaadittuun tuomioon sisältyviä seikkoja, jotka on riitautettu (ks. mm. asia C-153/96 P, De Rijk v. komissio, tuomio 29.5.1997, Kok. 1997, s. I-2901, 15 kohta). Tästä seuraa, että tämän valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Aineellisen ja aineettoman vahingon korvaaminen

43 Vaatimukset, jotka koskevat aineellisen ja aineettoman vahingon korvaamista, voidaan jakaa kahteen erilliseen valitusperusteeseen.

44 Ensiksikin aineellista vahinkoa koskevan valitusperusteen osalta valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut hänen vaatimuksiaan virheellisesti. Hän väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut virheellisesti, että hänen vaatimuksensa koski vahingonkorvauksen maksamista, vaikka hän oli vain pyytänyt, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaisi, että komissiolla oli velvollisuus korvata kaikki tulevaisuudessa mahdollisesti syntyvä aineellinen vahinko. Valittajan mukaan tällainen vaatimus voidaan ottaa tutkittavaksi, koska hänellä on oikeudellisesti suojattu intressi siihen, että nimittävän viranomaisen tulevat korvausvelvoitteet todetaan. Tämä vaatimus on hänen mukaansa myöskin perusteltu, koska jos hänen hakemustaan ei olisi lainvastaisesti jätetty huomiotta, hänet olisi nimitetty riidanalaiseen virkaan.

45 Tämän osalta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksen kohteena olevan tuomion 86 ja 87 kohdassa seuraavaa:

"86. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa kantajan väittämästä aineellisesta vahingosta, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti yhteisö on vastuussa vahingosta ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten moitittu toiminta on yhteisön oikeuden vastaista, vahinko on syntynyt ja toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (ks. esim. em. asia Latham, tuomio 9.2.1994, tuomion 63 kohta).

87. Esillä olevassa asiassa on todettava, ilman että on lausuttava tämän vaatimuksen tutkittavaksi ottamisesta, että on selvää, että kantaja ei ole tähän mennessä kärsinyt aineellista vahinkoa sillä perusteella, että riidanalainen virka on virka-asteessa A 4, koska kantaja on tällä hetkellä saman virka-asteen virkamies. Näissä olosuhteissa vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella kantaja ei voi vedota aineelliseen vahinkoon (ks. em. asia Latham v. komissio, tuomio 24.1.1991, tuomion 43 kohta)."

46 On todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on, katsottuaan ensin, että yhteisön vahingonkorvausvelvollisuuden edellytyksenä on, että vahinko on syntynyt, perustellusti hylännyt valittajan vaatimukset, lausumatta vaatimusten tutkittavaksi ottamisesta. Vaikka oletettaisiin, että valittajan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset koskivat, kuten valittaja väittää, sen toteamista, että yhteisöllä oli korvausvelvollisuus, eivätkä vahingonkorvauksen maksamista, tällainen yhteisön velvollisuuden näyttäminen toteen edellyttää, että vahinko on syntynyt, ja että se on ollut olemassa jo kannetta nostettaessa. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut 87 kohdassa, ettei valittaja ollut kärsinyt tähän mennessä aineellista vahinkoa, hänen tätä koskevat valitusperusteensa on hylättävä.

47 Edellä esitetyn perustella tämä valitusperuste on selvästi perusteeton.

48 Toiseksi valittaja katsoo aineetonta vahinkoa koskevan valitusperusteen osalta, että vahinko ylittää laajasti komission maksettavaksi määrätyt 2 000 ecua, koska tämä vahinko ei johdu ainoastaan nimitystä koskevan hylkäävän päätöksen perustelujen puuttumisesta vaan lisäksi valittajan hakemuksen lainvastaisesta hylkäämisestä, mikä loukkasi häntä syvästi.

49 Tämän osalta on todettava, että tämä valitusperuste perustuu sen päätöksen lainvastaisuuteen, jolla nimittävä viranomainen hylkäsi valittajan hakemuksen.

50 Kuten edellä on todettu, valitusperuste, joka koskee sen päätöksen lainvastaisuutta, jolla hylättiin kyseinen hakemus, on hylätty. Tästä syystä tämä valitusperuste on selvästi perusteeton.

51 Edellä esitetyn perusteella valittajan esittämät valitusperusteet on työjärjestyksen 119 artiklan nojalla jätettävä tutkimatta, koska niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai koska ne ovat selvästi perusteettomia.

Oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

52 Lopuksi valittaja toteaa, että ottaen huomioon komission toiminnan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt velvoittaa komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

53 Tämän osalta riittää kun todetaan, että jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiota vastaan nostetun valituksen kaikki muut valitusperusteet on hylätty, oikeudenkäyntikuluja koskeva valitusperuste on EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan toisen kohdan mukaisesti jätettävä tutkimatta (asia C-396/93 P, Henrichs v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. I-2611, 65 ja 66 kohta).

54 Edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

55 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan henkilöstöasioissa. Kuitenkin työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan nojalla 70 artiklaa ei sovelleta virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan toimielintä vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt muutoksenhakunsa, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 15 päivänä tammikuuta 1998.

R. Grass
kirjaaja

H. Ragnemalm
neljännen jaoston puheenjohtaja